

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 36 2017, nummers 817 – 839 dinsdag 3 oktober 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Planschade.....	7
Ambtenarenrecht.....	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	9
Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	12
Meststoffenwet	12
Inburgering	14
Subsidie	15
Wet basisregistratie persoonsgegevens	16
Wet Bibob	17
Wet openbaarheid van bestuur	18
Vreemdelingenrecht	18
Asiel	18
Prejudiciële verwijzing	20
Vreemdelingenbewaring	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 817

MK ABRS, 27-09-2017, 201607806/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Soest.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. AFGELEID BELANG. Appellant heeft als taxateur opgetreden voor een derde. Deze derde heeft het betreffende perceel gekocht, waarna verweerder de derde onder oplegging van een dwangsom heeft gelast – onder meer – de bewoning van het perceel te staken, omdat het perceel geen bestemming voor wonen had. De derde heeft vervolgens appellant aansprakelijk gesteld voor de geleden schade.

Het door appellant gestelde financiële belang is niet rechtstreeks bij het primaire besluit betrokken. Dat belang wordt op zichzelf immers niet aangetast door de bij dat besluit opgelegde last. Dat belang is slechts terug te voeren op de civielrechtelijke verhouding met de derde en staat in een te ver verwijderd verband met het primaire besluit. Er is, gelet op het voorgaande, geen grond voor het oordeel dat het belang van appellant rechtstreeks is betrokken bij het primaire besluit. Appellant heeft slechts een afgeleid belang bij dat besluit. Dat betekent dat hij geen belanghebbende bij dat besluit is.

[ECLI:NL:RVS:2017:2601](https://ecli.nl/RVS:2017:2601)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 818

MK Gerechtshof 's-Hertogenbosch, 26-09-2017, Awb 10/516

Awb 5:10a lid 2

6 EVRM

CAUTIE. SAMENLOOP BESTUURSRECHT EN STRAFRECHT. UNA VIA-BEGINSEL. REDELIJKE TERMIJN. Uit de – namens de inspecteur der rijksbelastingen – gegeven cautie op grond van artikel 5:10a, tweede lid van de Awb was voor de verdachte duidelijk dat er een voornemen bestond om een bestuursrechtelijke boete op te leggen. Een dergelijke handeling kwalificeert in de gegeven omstandigheden als een daad van vervolging, oftewel een 'criminal charge' als bedoeld in artikel 6 van het EVRM. Hierbij is niet beslissend dat het vergrijp waarvoor een bestuursrechtelijke boete wordt aangekondigd naar het Nederlandse rechtstelsel niet tot het (nationale) strafrecht behoort. Voor het bepalen van de aanvang van de redelijke termijn is leidend of de verdachte aan een vanwege een overheidsorgaan jegens hem verrichte handeling een redelijk vermoeden kon ontlenen dat tegen hem zou worden opgetreden met het oog op bestraffing, los van de vraag of deze handeling in een bestuursrechtelijk of strafrechtelijk kader is geschied.

[ECLI:NL:GHSHE:2017:4107](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 819

MK ABRS, 27-09-2017, 201406079/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Helmond, burgemeester van Helmond.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 aanhef en onder c

Bestemmingsplan "Centrum II" 4.1, 4.3, 7.1

Algemene Plaatselijke Verordening Helmond 2008 2.3.3.6, 2.3.3.7, 2.3.3.10

WABO. Omgevings- en exploitatievergunningen voor speelautomatenhal.

Verdeling van schaarse vergunningen. Verwijzing naar ABRS 02-11-2016,

[ECLI:NL:RVS:2016:2927](#). Nu in aansluiting op artikel 2.3.3.6, tweede lid, van

APV ook artikel 4.3, aanhef en onder a, van de planregels en de motivering van

de in bezwaar gehandhaafde besluiten er blijkt van geven dat slechts op één

locatie een speelautomatenhal zal worden vergund en bovendien via artikel

2.3.3.10, aanhef en onder f, van de APV een sterke verbondenheid is gecreëerd

tussen de beide vergunningenregimes, dienen in dit geval de voor schaarse

vergunningen geldende eisen met betrekking tot de verdeling van vergunningen

ook van toepassing geacht op de procedure voor verlening van de

omgevingsvergunning.

De burgemeester en het college hebben gehandeld in strijd met de

transparantieplichting door niet tijdig en adequaat bekend te maken welke

verdelingscriteria zouden worden gehanteerd voor de beschikbare

exploitatievergunning en omgevingsvergunning voor een speelautomatenhal.

[...] [Verlenen en weigeren omgevingsvergunning/exploitatievergunning aan JVH en aan Super Game].

[...] Uit de uitspraak van de Afdeling van 2 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2927](#),

volgt dat in het Nederlandse recht een rechtsnorm geldt die ertoe strekt dat bij de

verdeling van schaarse vergunningen door het bestuur op enigerlei wijze aan (potentiële)

gegadigden ruimte moet worden geboden om naar de beschikbare vergunning(en) mee

te dingen. Deze rechtsnorm is gebaseerd op het gelijkheidsbeginsel dat in deze context

strekt tot het bieden van gelijke kansen. Uit deze rechtsnorm vloeit voort dat schaarse

vergunningen in beginsel niet voor onbepaalde tijd, doch alleen tijdelijk kunnen worden

verleend. De vergunninghouder wordt immers bij verlening voor onbepaalde tijd

onevenredig bevoordeeld, omdat het voor nieuwkomers dan nagenoeg onmogelijk is om

nog toe te treden tot de markt. Om gelijke kansen te realiseren moet het bestuur een

passende mate van openbaarheid verzekeren met betrekking tot de beschikbaarheid van

de schaarse vergunning, de verdelingsprocedure, het aanvraagtijdstip en de toe te

passen criteria. Het bestuur moet hierover tijdig voorafgaand aan de start van de

aanvraagprocedure duidelijkheid scheppen, door informatie over deze aspecten bekend te maken via een zodanig medium dat potentiële gegadigden daarvan kennis kunnen nemen. Deze eis is gebaseerd op de uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie voortvloeiende transparantieplichting.

[...]

De omgevingsvergunning

[...] Gelet op de in artikel 2.3.3.10, aanhef en onder f, van de APV opgenomen weigeringsgrond zal de exploitatievergunning slechts kunnen worden verleend ten behoeve van een speelautomatenhal die niet in strijd is met het bestemmingsplan. Vestiging van een speelautomatenhal in het centrum van Helmond is niet rechtstreeks toegelaten in het bestemmingsplan. Om in aanmerking te kunnen komen voor een exploitatievergunning is dus in alle gevallen een omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan nodig.

De beslissing om al dan niet met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo omgevingsvergunning te verlenen voor het afwijken van het bestemmingsplan behoort tot de bevoegdheid van het college. Weliswaar heeft het college beslissruimte bij de beoordeling of vestiging van één of meerdere speelautomatenhallen in de gemeente verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, maar bij de beoordeling door het college van meerdere aanvragen om een omgevingsvergunning voor een speelautomatenhal kan niet zonder betekenis blijven dat met toepassing van artikel 4.3, aanhef en onder a, van de planregels van het bestemmingsplan slechts voor één speelautomatenhal omgevingsvergunning kan worden verleend en dat het in de APV opgenomen vergunningenplafond er toe leidt dat zich maximaal één speelautomatenhal in Helmond zal kunnen vestigen.

[...] Nu in aansluiting op artikel 2.3.3.6, tweede lid, van APV ook artikel 4.3, aanhef en onder a, van de planregels en de motivering van de in bezwaar gehandhaafde besluiten er blijk van geven dat slechts op één locatie een speelautomatenhal zal worden vergund en bovendien via artikel 2.3.3.10, aanhef en onder f, van de APV een sterke verbondenheid is gecreëerd tussen de beide vergunningenregimes, dienen de uit de transparantieplichting voortvloeiende eisen van openbaarheid die voor de burgemeester gelden bij de verdeling van de vrijvallende schaarse exploitatievergunning in dit geval tevens te gelden bij de procedure voor verlening van de omgevingsvergunning voor met het bestemmingsplan strijdig gebruik. Beide procedures dienen op elkaar te worden afgestemd. Dit betekent dat het college alvorens te beslissen over verlening van de voor vestiging van de speelautomatenhal benodigde omgevingsvergunning voorafgaand aan het begin van de aanvraagprocedure duidelijkheid moet bieden over de criteria aan de hand waarvan het bepaalt waar een speelautomatenhal in afwijking van het bestemmingsplan uit ruimtelijke overwegingen kan worden toegestaan. De rechtbank heeft dan ook terecht de voor schaarse vergunningen geldende eisen met betrekking tot de verdeling van vergunningen ook van toepassing geacht op de procedure voor verlening van de omgevingsvergunning. [...]

Passende mate van openbaarheid

[...] De rechtbank heeft gelet op vorenstaande dan ook terecht overwogen dat van een eerlijke mededinging geen sprake is geweest. De besluiten op bezwaar zijn in strijd met

het uit het gelijkheidsbeginsel voortvloeiende verplichting van de burgemeester en het college tot transparantie en dus terecht vernietigd.

[ECLI:NL:RVS:2017:2611](https://ecli.nl/RVS:2017:2611)

JnB2017, 820

ABRS, 27-09-2017, 201607251/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.10 lid 1

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.7 lid 4

WABO. Omgevingsvergunning voor het bouwen van steigers. Voor het bouwen van de steigers was geen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo vereist. Weliswaar was op 12 maart 2015 door de raad van de gemeente Zaanstad een voorbereidingsbesluit genomen, maar in dit voorbereidingsbesluit is geen toepassing gegeven aan artikel 3.7, vierde lid, van de Wro. Er was derhalve geen sprake van een voorbereidingsbesluit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo.

De gronden op grond waarvan een vergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo moet worden geweigerd, zijn opgenomen in artikel 2.10, eerste lid, van de Wabo. Een voorbereidingsbesluit en een ontwerpbestemmingsplan zijn daarin niet opgenomen. Nu ten tijde van het nemen van het primaire en bestreden besluit geen bestemmingsplan, beheersverordening of exploitatieplan, of regels die zijn gesteld krachtens artikel 4.1, derde lid, of 4.3, derde lid, van de Wro, van kracht was, kon de aanvraag alleen worden geweigerd op één van de andere gronden van artikel 2.10, eerste lid, van de Wabo, waaronder de stedenbouwkundige bepalingen van de Bouwverordening. Deze beoordeling heeft het college ook gemaakt. Dit heeft de rechtbank niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2017:2596](https://ecli.nl/RVS:2017:2596)

JnB2017, 821

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 26-09-2017, LEE 17/2870, 17/2872 en 17/2874

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Veendam, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 2.1, 2.8a

WABO-MILIEU. ZORGPLICHT. Geen geurruimte aangevraagd. De door verweerder gehanteerde invulling van de norm voor aanvaardbare geurhinder met een nadere normering is niet het stellen van voorschriften, maar slechts een aanvulling van hetgeen in deze context als aanvaardbare geurhinder dient te worden begrepen. Voor wat betreft die normering heeft verweerder aansluiting gezocht bij het Geurhinderbeleid. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan de door verweerder gekozen invulling van de norm,

tegen de achtergrond dat in dit geval geen geurruimte is vergund, zeker niet als onredelijk worden beschouwd.

De voorzieningenrechter stelt voorop dat tegen de omgevingsvergunning van 29 oktober 2012 en het daaraan verbonden voorschrift 1.6, eerste en tweede lid, aanhef en onder g, geen rechtsmiddelen zijn aangewend, zodat die rechtens onaantastbaar zijn geworden. Voorts constateert de voorzieningenrechter dat dit voorschrift op grond van artikel 2.8a van het Activiteitenbesluit heeft te gelden als maatwerkvoorschrift. Dit brengt naar het oordeel van de voorzieningenrechter met zich dat de in voormeld voorschrift neergelegde zorgplichtbepaling in dit geval van toepassing is. Gelet op [het vorenstaande] dient in het kader van de handhaving van deze zorgplichtbepaling de vraag beantwoord te worden welke norm heeft te gelden. In dit kader overweegt de voorzieningenrechter dat uit de overgelegde gedingstukken valt af te leiden dat er activiteiten van verzoekster zijn vergund, maar dat verzoekster in het kader van die activiteiten geen geurruimte heeft aangevraagd en dat die om die reden in dit geval ook niet is vergund. Tegen die achtergrond dient het voormelde voorschrift te worden geïnterpreteerd, hetgeen zich in dit geval toespitst op de vraag wat aanvaardbaar is aan geurhinder. De door verweerder gehanteerde invulling van die norm met een nadere normering is, anders dan door verzoekster gesteld, naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet het stellen van voorschriften, maar slechts een aanvulling van hetgeen in deze context als aanvaardbare geurhinder dient te worden begrepen. Voor wat betreft die normering heeft verweerder aansluiting gezocht bij het Geurhinderbeleid. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan de door verweerder gekozen invulling van de norm, tegen de achtergrond dat in dit geval geen geurruimte is vergund, zeker niet als onredelijk worden beschouwd. Dat niet het gehele beleid door verweerder is overgenomen, maar slechts de geurnormering, brengt met zich dat de door verzoekster aangevoerde gronden ten aanzien van een saneringssituatie thans geen bespreking behoeven. Voor zover de door verzoekster naar voren gebrachte gronden moet worden begrepen in die zin dat de geurnormen als zodanig, los van het Geurhinderbeleid, in dit geval ontoereikend zijn, acht de voorzieningenrechter die gronden in dit geval onvoldoende onderbouwd door verzoekster. Deze grond van verzoekster slaagt niet.

[ECLI:NL:RBNNE:2017:3697](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/REG-2017-3697)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2017, 822

MK ABRS, 27-09-2017, 201503791/2/A2

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Beoordeling omvang van de schade. Taxatie. Abstracte schadeberekening. Normaal maatschappelijk risico. Directe planschade. In dit geval moet geen drempel worden gehanteerd.

[Tegemoetkoming in planschade. Eindhutspraak na tussenuitspraak].

[...] Boordeling omvang van de schade

Wanneer de planschade bestaat uit waardevermindering van een onroerende zaak wordt de schade abstract berekend, omdat dit het meest in overeenstemming is met de aard van de schade. De waardevermindering wordt dan vastgesteld door de waarde van het pand voor de peildatum te vergelijken met de waarde direct na de peildatum, waarbij voor wat betreft beide waarden wordt uitgegaan van de prijs die bij een veronderstelde ('abstracte') verkoop van het pand tussen een redelijk handelend koper en verkoper tot stand zou zijn gekomen. De door de taxateur in dit geval uitgevoerde berekening van de waardevermindering van het pand is evenwel zodanig concreet, dat deze niet als een abstracte schadeberekening kan worden aangemerkt.

[...] Beoordeling normaal maatschappelijk risico

De forfaitaire drempel van 2% als bedoeld in artikel 6.2, tweede lid, van de Wro is niet van toepassing in een geval van directe planschade, als hier aan de orde. Aan artikel 6.2, eerste lid, van de Wro komt evenwel zelfstandige betekenis toe. Alleen die schade wordt vergoed, welke uitkomt boven de financiële nadelen die behoren tot het maatschappelijk risico dat elke burger behoort te dragen.

[...] Het [college] heeft de beantwoording van de vraag of de schade binnen het normaal maatschappelijk risico valt niet naar behoren gemotiveerd.

[..] Vaststelling omvang normaal maatschappelijk risico door de Afdeling

De door het college gegeven motivering voor de vaststelling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico volstaat niet. De Afdeling ziet aanleiding het geschil ook op dit punt definitief te beslechten, door deze omvang zelf vast te stellen.

Het college heeft niet aannemelijk gemaakt dat de ontwikkeling in de lijn van de verwachtingen lag. Voorts is van belang dat het hier gaat om schade ten gevolge van een ontwikkeling op de gronden van [appellant], dus om directe planschade, waarvoor de wetgever geen forfaitaire drempel heeft gesteld, zoals hiervoor is overwogen. Bovendien is de aard van het nadeel van belang. Daar waar bewoning van het pand onder het oude planologische regime zonder meer was toegestaan, is bewoning onder het nieuwe regime vrijwel niet meer toegestaan, mede gelet op het door het college ingenomen standpunt dat geen noodzaak meer bestaat om een bedrijfswoning bij een bedrijf te hebben. De ontwikkeling levert naar zijn aard derhalve een ingrijpende gebruiksbeperking op. Gelet op deze omstandigheden, in samenhang gezien, is de Afdeling van oordeel dat in dit geval geen drempel moet worden gehanteerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2598](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 823

MK CRvB, 21-09-2017, 17/1574 AW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet WIA

Ambtenarenreglement van de gemeente Rotterdam 53 lid 1

AMBTENARENRECHT. ARBEIDSONGESCHIKTHEID. Nu moet worden aangenomen dat tussen de buitensporige werkomstandigheden van appellante en de arbeidsongeschiktheid een toereikend oorzakelijk verband bestaat, is bij appellante sprake van arbeidsongeschiktheid in en door de dienst en heeft zij recht op een aanvullende uitkering op grond van artikel 53 van het Ambtenarenreglement.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3255](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 824

CRvB, 27-09-2017, 15/2814 ZW

Raad van bestuur van het Uvw;

Staat der Nederlanden (Ministerie van Veiligheid en Justitie)

ZW 19 lid 1, 19 lid 4

ZIEKTEWET. KOROŠEC. Het beroep van appellante op het arrest Korošec

[ECLI:NL:CRVB:2017:2226](#) is aanleiding te oordelen over de in die uitspraak te onderscheiden stappen, namelijk allereerst de beoordeling of sprake is geweest van een zorgvuldige besluitvorming, vervolgens of sprake is geweest van equality of arms tussen partijen, waarna als derde stap een inhoudelijke beoordeling van het bestreden besluit volgt. I.c. sprake van een voldoende zorgvuldig onderzoek. Geen sprake van een oneerlijk proces. Geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de artsen van het Uvw de medische situatie van appellante onjuist hebben ingeschat.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3325](#)

Zie voorts de uitspraak van de CRvB d.d. 22 september 2017, 15/2898 WIA,

[ECLI:NL:CRVB:2017:3282](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 825

MK CRvB, 19-09-2017, 16/1648 PW

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

PW 3 lid 3, 22a

EVRM Eerste Protocol (EP) 1

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. MANTELZORG. Bij de toepassing van de kostendelersnorm is niet van belang of de medebewoners de kosten feitelijk delen en of elk van hen daadwerkelijk bijdraagt in die kosten. De voordelen

waarmee de kostendelersnorm rekening houdt zijn ook aanwezig als sprake is van mantelzorg en de wetgever heeft de mantelzorgsituatie bewust niet willen uitzonderen van de kostendelersnorm. Het doel van de bijstandsuitkering is om een inkomen te bieden op het bestaansminimum voor mensen die (tijdelijk) niet kunnen werken en is niet het geëigende middel om mantelzorg te stimuleren. De mantelzorg die appellante en haar dochter aan elkaar verlenen kan er voorts op zichzelf niet toe leiden dat het college met toepassing van artikel 18, eerste lid, van de PW van de kostendelersnorm afwijkt. Geen schending van artikel 1 van het EP.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3211](https://ecli.nl/crvb/2017/3211)

JnB2017, 826

MK CRvB, 26-09-2017, 16/5440 PW

college van burgemeester en wethouders van Zoetermeer.

ERVM 8

IVRK 3 lid 2

PW 19a, 22a

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. MANTELZORG. Kostendelersnorm terecht toegepast. Geen ongerechtvaardigde inbreuk op het recht op privé- en familielevens van appellante in de zin van artikel 8 van het EVRM en op de rechten van de kinderen, zoals beschermd bij artikel 3, tweede lid, van het IVRK. Beroepsgrond dat de regeling niet kan dienen tot stimulering van arbeidsparticipatie slaagt niet.

Verlaging bijstand. De verlaging is gebaseerd op artikel 22a van de PW, waarin de zogenoemde kostendelersnorm is opgenomen. Aan de besluitvorming heeft het college ten grondslag gelegd dat appellante haar woning deelt met [naam dochter].

Raad: Mantelzorg

De beroepsgrond dat de kostendelersnorm in de situatie van appellante niet mocht worden toegepast omdat appellante aan [naam dochter] zorg verleende, die voor [naam dochter] in verband met haar psychische stoornis noodzakelijk was, slaagt niet. (...)

Financiële situatie

De beroepsgrond dat toepassing van de kostendelersnorm achterwege had dienen te blijven omdat appellante daardoor in een financieel schrijnende situatie kwam te verkeren, slaagt evenmin. (...)

Gezinsleven en de rechten van de kinderen

De beroepsgrond dat de toepassing van de kostendelersnorm een ongerechtvaardigde inbreuk betekent op het recht op privé- en familielevens van appellante in de zin van artikel 8 van het EVRM en op de rechten van de kinderen, zoals beschermd bij artikel 3, tweede lid, van het IVRK, omdat appellante door de inkomensachteruitgang gedwongen was haar dochter en kleinkinderen uit huis te zetten, slaagt niet. Appellante heeft de stelling dat zij haar dochter en kleinkinderen noodgedwongen uit huis moest zetten met geen enkel stuk of toelichting, ook niet ter zitting van de Raad, onderbouwd.

Arbeidsparticipatie

Voor zover appellante heeft bedoeld te betogen dat de kostendelersnorm buiten toepassing had moeten blijven omdat in haar geval de regeling niet kan dienen tot stimulering van arbeidsparticipatie, omdat zij arbeidsongeschikt is slaagt de desbetreffende beroepsgrond niet. Het door appellante bedoelde stimulerings­effect van de kostendelersnorm is immers blijkens voormelde wetgeschiedenis niet het enige, en zeker ook niet het belangrijkste doel dat de wetgever met de invoering van de kostendelersnorm heeft beoogd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3290](#)

JnB2017, 827

MK CRvB, 26-09-2017, 16/2514 PW, 17/2787 PW

Raad van bestuur van de SvB.

EVRM 14

EVRM Eerste Protocol 1

EVRM Twaalfde Protocol 1

IVBPR 26

AOW

PW 22a

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. AIO-AANVULLING. INWONENDE DOCHTER MET SALARIS UIT PGB MOEDER. Geen strijd met discriminatieverbod. Geen onterecht onderscheid tussen volledige AOW-ers en personen met AIO-aanvulling. Geen sprake van ontneming van eigendom. Verhuizing van appellante en dochter naar een andere woning is geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid in de zin van artikel 4:6 Awb. Terecht kostendelersnorm toegepast.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3291](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 828

MK CRvB, 06-09-2017 (publ. 21-09-2017), 16/4609 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

WMO 2015 1.1.1, 1.2.1 aanhef en onder a, 2.3.5,

WMO 2015. AFWIJZING INDIVIDUELE BEGELEIDING. MANTELZORG. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat de door de partner van appellant geboden hulp terecht door het college is aangemerkt als mantelzorg. Ter zitting bij de Raad is door de partner wederom verklaard dat zij niet zal stoppen met het verlenen van deze hulp. Dit betekent dat in het onderhavige geval een andere situatie aan de orde is dan in de zaak waarin de Raad op 11 januari 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:17](#)) uitspraak heeft gedaan, wat de gemachtigde van appellant overigens ook expliciet heeft bevestigd.

Nu de door appellant ondervonden beperkingen in de zelfredzaamheid of participatie worden weggenomen of verminderd met de door zijn partner verleende mantelzorg, heeft het college gelet op artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015 terecht beslist dat geen maatwerkvoorziening ter compensatie van deze beperkingen wordt verstrekt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3209](https://ecli.nl/crvb/2017/3209)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Meststoffenwet

JnB2017, 829

MK CBB, 20-07-2017 (publ. 21-09-2017), 15/234, 15/235, 15/236 en 15/237

staatssecretaris van Economische Zaken (de staatssecretaris).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1 lid 2

Meststoffenwet 14

MESTSTOFFENWET. Boete. Medeplegen en feitelijk leidinggeven. De staatssecretaris heeft in dit geval niet aangetoond dat appellanten 1 en 2 de overtreding hebben medegepleegd. Appellant 4 is in dit geval terecht als feitelijk leidinggevende aan de overtreding aangemerkt.

[...] Op grond van artikel 5:1, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) (vóór 1 juli 2009: artikel 50, eerste lid, aanhef en onder b, van de Msw) wordt onder 'overtreder' verstaan degene die de overtreding pleegt of medepleegt. Ter beantwoording van de vraag of appellanten 1 en 2 hier als medepleger kunnen worden aangemerkt dient, gelet op vaste rechtspraak van de Hoge Raad (HR), onder meer de arresten van 2 december 2014 ([ECLI:NL:HR:2014:3474](https://ecli.nl/hr/2014/3474)) en 24 maart 2015 ([ECLI:NL:HR:2015:716](https://ecli.nl/hr/2015/716)), te worden vastgesteld of de staatssecretaris heeft aangetoond dat zo bewust en nauw is samengewerkt tussen appellante 3 en appellanten 1 en 2 dat van medeplegen mag worden gesproken, in het bijzonder dat en waarom de bijdrage van appellanten 1 en 2 aan de overtreding van artikel 14 van de Msw van voldoende gewicht is geweest. Dit moet worden beoordeeld aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Bij de beoordeling of sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan betrokken worden de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van de overtreding. De bijdrage van de medepleger zal in de regel worden geleverd tijdens het begaan van de overtreding in de vorm van een gezamenlijke uitvoering van het feit, maar de bijdrage kan ook zijn geleverd in de vorm van verscheidene gedragingen voor en/of tijdens en/of na het strafbare feit. Ook is niet uitgesloten dat de bijdrage in hoofdzaak vóór het strafbare feit is geleverd (vgl. bijvoorbeeld HR 3 juli 2012, [ECLI:NL:HR:2012:BW9972](https://ecli.nl/hr/2012/BW9972)). Zeker in dergelijke, in zekere zin afwijkende of bijzondere situaties dient in de bewijsvoering aandacht te worden besteed aan de vraag of wel zo bewust en nauw is samengewerkt dat van medeplegen kan worden gesproken, in het

bijzonder dat en waarom de bijdrage van de verdachte van voldoende gewicht is geweest. Een geringe rol of het ontbreken van enige rol in de uitvoering van het delict zal in dergelijke uitzonderlijke gevallen wel moeten worden gecompenseerd, bijvoorbeeld door een grote(re) rol in de voorbereiding.

De rechtbank heeft de staatssecretaris gevolgd in zijn standpunt dat appellanten 1 en 2 medeplegers zijn. [...]

Deze argumenten zijn naar het oordeel van het College onvoldoende om de conclusie te kunnen dragen dat sprake is van medeplegen van de overtreding door appellanten 1 en 2. Niet in geding is dat appellante 1 zelf aan haar verantwoordingsplicht heeft voldaan. Met het feit dat appellante 1 bestuurder en enig aandeelhouder was van appellanten 2 en 3 is niet gegeven dat appellanten 1 en 2 medeplegers zijn van de overtreding. Datzelfde geldt voor de feiten dat de ondernemingen op hetzelfde adres gevestigd waren, en dat tot de bedrijven van appellanten 2 en 3 geen grond of vee behoorde. Uit die feiten blijkt immers niet, ook niet indien zij in onderling verband en samenhang worden gezien, dat appellanten 1 en 2 op enig moment met appellante 3 bewust en nauw hebben samengewerkt ten aanzien van het niet voldoen aan de verantwoordingsplicht door appellante 3. Voor zover de rechtbank, door er op te wijzen dat de meststoffen zijn vermengd door appellante 2, heeft bedoeld dat het mengen met grond als voorbereidingshandeling moet worden gezien voor het overtreeden van de verantwoordingsplicht, volgt het College dit oordeel niet. Vast staat immers dat ook appellante 2 aan haar verantwoordingsplicht heeft voldaan. Het is op zichzelf uiteraard juist dat zonder de aflevering van de meststoffen aan appellante 3 zij de verantwoordingsplicht niet had kunnen overtreden, maar daarmee is niet het bewijs geleverd dat appellanten 1 en 2 een aandeel hadden in de door appellante 3 gepleegde overtreding. Het mengen van meststoffen met grond is op zichzelf niet in strijd met de verantwoordingsplicht. Zoals opgemerkt is hier, zoals de staatssecretaris uitdrukkelijk heeft bevestigd, niet het verwijt dat bij de levering van de meststoffen aan appellante 3 fosfaat werd gemist. Welke relevante bijdrage appellanten

1. en 2 hebben geleverd aan het later niet meer aanwezig zijn van dezelfde hoeveelheid fosfaat in de doorgeleverde meststoffen blijkt noch uit de uitspraak, noch uit de feiten zoals die uit het dossier naar voren komen. De staatssecretaris heeft dus niet aangetoond dat appellanten 1. en 2 de overtreding hebben medegepleegd. Hij was daarom, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, niet bevoegd een bestuurlijke boete op te leggen aan appellanten 1 en 2.

Feitelijk leidinggeven

[...] Het College is van oordeel dat de staatssecretaris appellant 4 terecht heeft aangemerkt als degene die feitelijk leiding heeft gegeven aan de in 4.2 vastgestelde overtreding door appellante 3. Voor het vaststellen of appellant 4 feitelijk leiding heeft gegeven aan de overtreding is niet noodzakelijk dat wordt aangetoond welke handelingen precies ten grondslag liggen aan het feit dat minder fosfaat is opgeslagen dan is aangevoerd. De verboden gedraging bestaat er uit dat de onderneming waar de meststoffen zijn aangevoerd geen verantwoording aflegt over de afvoer en de afnemers. Niet in geschil is dat appellant 4 het initiatief heeft genomen en opdracht heeft gegeven voor de levering van de mest aan appellante 3 én de opslag daarvan zonder registratie

van de onderneming bij Dienst Regelingen en zonder enige registratie (van de aanvoer, de opslag en de afvoer) in de administratie of enige verantwoording op andere wijze. Gelet op zijn verklaring (pagina 18, afdoeningsrapport 62956) heeft appellante 4 voor deze oplossing gekozen omdat hij destijds meende niet gehouden te zijn tot verantwoording. Gelet op de hogerberoepsgronden is niet langer in geschil dat, nu het bij appellante 3 aangevoerde en opgeslagen product dierlijke meststoffen bevatte, artikel 14 van de Msw daarop van toepassing is. Appellante 4 bevond zich bij uitstek in de positie (en was gehouden) om steeds ervoor zorg te dragen dat verantwoord kon worden dat de aangevoerde hoeveelheid fosfaat nog aanwezig was op de onderneming dan wel dat ze was afgevoerd en naar wie (vgl. HR 26 april 2016, [ECLI:NL:HR:2016:733](#), onder 3.5.2). Anders dan appellante 4 meent, is hij dan ook niet als feitelijk leidinggevende aangemerkt enkel omdat hij bestuurder is van appellante 3. [...]

[ECLI:NL:CBB:2017:315](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inburgering

JnB2017, 830

MK ABRS, 27-09-2017, 201701026/1/V6

het college van burgemeester en wethouders van Schiedam.

Wet inburgering 7 lid 1, 31 lid 1

Richtlijn 2003/109/EG

INBURGERING. Boete vanwege niet naleving Wet inburgering is niet in strijd met de nagestreefde doelen en de nuttige werking van richtlijn 2003/109/EG. Inburgeringstermijn van vijf jaar met verlenging van een jaar is niet onredelijk kort.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat de boete niet de verwezenlijking van de met de richtlijn nagestreefde doelen in gevaar brengt en bijgevolg haar nuttige werking ontnemt. De rechtbank heeft daartoe terecht overwogen dat de boete van € 250,00 met een bedrag van € 15,00 per maand mag worden afgelost en [appellante] een lening kan afsluiten voor de inburgeringskosten met een aflossingstermijn van tien jaar. Dat [appellante] heeft aangevoerd dat de boete grote financiële gevolgen voor haar heeft, omdat zij afhankelijk is van een laag inkomen, baat haar niet, omdat het op haar weg lag om dit aan de hand van stukken over haar financiële situatie aan te tonen. Dit heeft zij niet gedaan.[...]

De rechtbank heeft terecht overwogen dat de termijn van vijf jaar, die bij besluit van 14 oktober 2014 met een jaar is verlengd tot 1 september 2015, niet onredelijk kort is. Dat [appellante] analfabeet is, is reeds bij de verlenging van de termijn betrokken. Voor zover [appellante] heeft beoogd te betogen dat haar taalniveau op dit moment onvoldoende is om alsnog binnen een jaar het inburgeringsexamen te behalen, heeft zij ervoor gekozen om geen inburgeringstraject te volgen en komen de gevolgen daarvan voor haar rekening en risico.

[ECLI:NL:RVS:2017:2603](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2017, 831

MK Rechtbank Midden-Nederland, 21-09-2017 (publ. 28-09-2017), UTR 16/5026, UTR 16/5165 en UTR 16/5293

Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Subsidieregeling ESF2007-2013 (herzien) (de Subsidieregeling) 13 lid 3

VERPLICHTINGEN SUBSIDIE-ONTVANGER. Op eiseressen rustte de inspanningsverplichting zich er van te vergewissen dat gedurende de looptijd van het project voortdurend aan de subsidievoorwaarden werd voldaan. Eiseressen hebben aan deze inspanningsverplichting onvoldoende invulling gegeven. Dit betekent dat verweerder over de periode waarin de crebo-onderwijs- en diplomabevoegdheid van de onderwijsinstelling ontbrak op de gedeclareerde subsidies correcties mocht toepassen voor de leerlingen die bij de onderwijsinstelling onderwijs volgden.

[Subsidie lager vastgesteld dan was gedeclareerd.] De vraag is of eiseressen voldoende hebben gedaan om ervoor zorg te dragen dat aan de voorwaarden voor de subsidie werd voldaan. Deze vraag moet ontkennend worden beantwoord. Zoals eiseressen hebben aangevoerd, hebben zij alleen bij het begin van het project de [inschrijving in het Centraal Register Beroepsopleidingen (crebo-inschrijving)] van [naam onderwijsinstelling] gecontroleerd en zijn zij er vervolgens van uitgegaan dat het in orde was en bleef. Uit deze check aan het begin van het project volgt dat ook eiseressen zich realiseerden dat een crebo-inschrijving van de onderwijsinstellingen van belang is. Het gaat hier om grote bedragen subsidiegeld en daarom mag van eiseressen worden gevergd dat zij méér doen dan alleen zo'n check aan het begin van het project. De rechtbank begrijpt dat de Subsidieregeling op zich zo is geregeld dat er geen contractuele band hoeft te zijn tussen eiseressen en [naam onderwijsinstelling] die het gesubsidieerde onderwijs verzorgt, zoals eiseressen hebben aangevoerd. Dat neemt echter niet weg dat op eiseressen de inspanningsverplichting rustte zich er van te vergewissen dat gedurende de looptijd van het project voortdurend aan de subsidievoorwaarden werd voldaan. Zij hadden er dan ook verstandig aan gedaan om in contact te treden met [naam onderwijsinstelling] om meer inzicht te verkrijgen in de wijze waarop het onderwijs door [naam onderwijsinstelling] werd vormgegeven en (bijvoorbeeld) afspraken te maken over inlichtingen van de kant van [naam onderwijsinstelling] over de onderwijs- en diplomabevoegdheid als de bestaande situatie op dat punt zou veranderen. Eiseressen hebben aan hun inspanningsverplichting onvoldoende invulling gegeven. Het voorgaande betekent dat verweerder over de periode waarin de crebo-onderwijs- en diplomabevoegdheid van [naam onderwijsinstelling] ontbrak op de gedeclareerde subsidies correcties mocht toepassen voor de leerlingen die bij [naam onderwijsinstelling] onderwijs volgden.

[ECLI:NL:RBMNE:2017:4856](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie persoonsgegevens

JnB2017, 832

MK ABRS, 27-09-2017, 27201508549/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet basisregistratie persoonsgegevens 2.60

Burgerlijk Wetboek Boek 10, 100, 101

WET BASISREGISTRATIE PERSOONSgegevens. Uit de uitspraak van de Hoge Raad van 19 mei 2017 ([ECLI:NL:HR:2017:942](#)) volgt dat in dit geval de familierechtelijke betrekkingen tussen [appellant] en de kinderen thans in Nederland kunnen worden erkend, nu het bigame karakter aan het huwelijk waaruit de kinderen zijn geboren op 17 juli 2013 is komen te ontvallen. Het college heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat in de brp van de gemeente Den Haag ten onrechte een familierechtelijke betrekking staat geregistreerd tussen [appellant] en de kinderen.

[...] [appellant] heeft de Egyptische nationaliteit en is sinds 2000 ook in het bezit van de Nederlandse nationaliteit. Op 10 februari 2002 is hij in Egypte getrouwd met [echtgenote 1]. Uit dit huwelijk is op 28 september 2003 [kind A] geboren. Voormeld huwelijk is op 17 juli 2013 naar Nederlands recht ontbonden. Op 16 januari 2005 is [appellant] in Egypte getrouwd met [echtgenote 2]. Uit dit huwelijk is op 13 augustus 2005 [kind B] geboren, op 15 januari 2007 [kind C], op 15 december 2008 [kind D] en op 24 januari 2011 [kind E] (hierna: de kinderen). Op basis van de destijds geldende Wet conflictenrecht afstamming is de familierechtelijke betrekking, naar Egyptisch recht gevestigd, tussen [appellant] en de kinderen ingeschreven in de Basisregistratie Personen (brp).

[...] Bij het besluit van [...] op bezwaar heeft het college zich op het standpunt gesteld dat in de brp van de gemeente Den Haag ten onrechte een familierechtelijke betrekking staat geregistreerd tussen [appellant] en de kinderen. Het heeft hieraan ten grondslag gelegd dat [appellant] als Nederlander in 2005 een polygaam huwelijk heeft gesloten en dat een dergelijk huwelijk in strijd is met de Nederlandse openbare orde. Het huwelijk mist derhalve rechtsgevolgen naar Nederlands recht, zodat daaruit naar Nederlands recht geen familierechtelijke betrekkingen tussen [appellant] en de kinderen kunnen volgen. [...] [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat hij niet kan worden aangemerkt als de juridische vader van de kinderen. Hij voert hiertoe aan dat het polygame karakter van zijn huwelijk onvoldoende grond biedt voor het oordeel dat de afstamming in strijd is met de openbare orde. Een in Nederland gesloten polygaam huwelijk dat nietig wordt verklaard, heeft geen gevolgen voor de afstamming van de kinderen die uit dat nietige huwelijk zijn geboren. Hoewel het in zijn geval niet gaat om een huwelijk dat nietig is verklaard, is de situatie dusdanig vergelijkbaar dat ook in zijn geval geen gevolgen voor de afstamming van zijn kinderen hadden moeten ontstaan. Daarbij komt dat het

polygame huwelijk thans is beëindigd, omdat het op 17 juli 2013 naar Nederlands recht is ontbonden. [...]

[...] De Afdeling heeft na de zitting op 18 oktober 2016 het onderzoek in deze zaak heropend wegens het door de rechtbank Den Haag bij uitspraak van 18 augustus 2016, [ECLI:NL:RBDHA:2016:10145](#), uitgesproken voornemen prejudiciële vragen te stellen aan de Hoge Raad. De rechtbank heeft vervolgens op 17 november 2016 prejudiciële vragen gesteld aan de Hoge Raad ([ECLI:NL:RBDHA:2016:14425](#)). Bij uitspraak van 19 mei 2017 (red: [ECLI:NL:HR:2017:942](#)) heeft de Hoge Raad die vragen beantwoord. In 3.9.2 heeft de Hoge Raad overwogen:

"Indien aan een buiten Nederland gesloten huwelijk het polygame karakter is ontvallen en aldus niet langer sprake is van een beletsel als bedoeld in art. 10:32, aanhef en onder a, BW dat in de weg staat aan de erkenning van dat huwelijk, is daardoor ook niet langer sprake van een beletsel als bedoeld in art. 10:101 leden 1 en 2 BW in verbinding met art. 10:100 lid 1, onderdeel c, BW dat in de weg staat aan de erkenning van uit zodanig huwelijk voortvloeiende rechtsfeiten en rechtshandelingen waarbij familierechtelijke betrekkingen zijn vastgesteld of gewijzigd."

Zoals ter zitting op 29 augustus 2017 besproken, zijn partijen het erover eens dat uit de uitspraak van de Hoge Raad volgt dat de familierechtelijke betrekkingen tussen [appellant] en de kinderen thans in Nederland kunnen worden erkend, nu het bigame karakter aan het huwelijk waaruit de kinderen zijn geboren op 17 juli 2013 is komen te ontvallen. Partijen zijn het er voorts over eens dat het besluit van [...] [op bezwaar] reeds daarom voor vernietiging in aanmerking komt. [...].

[ECLI:NL:RVS:2017:2580](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2017, 833

MK ABRS, 27-09-2017, 201605760/1/A3

burgemeester van Schiedam, appellant.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3 lid 1 aanhef en onder a, aanhef en onder b

Wet BIBOB. De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de burgemeester gelet op de feiten en omstandigheden heeft mogen aannemen dat ernstig gevaar bestaat dat de aangevraagde exploitatievergunningen mede zullen worden gebruikt om strafbare feiten te plegen als bedoeld in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet bibob. Dat het Openbaar Ministerie in het pre-weegdocument geen aanleiding heeft gezien voor strafrechtelijke vervolging, doet hieraan, zoals de burgemeester terecht heeft aangevoerd, niet af. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 27 maart 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7505](#), is een bestuursorgaan bij de toepassing van de Wet bibob bevoegd om zelfstandig te beoordelen of zich een van de in artikel 3 neergelegde gronden voordoet waarop een vergunning kan worden

ingetrokken. Een beslissing omtrent strafrechtelijke vervolging van het Openbaar Ministerie staat hier los van.

[ECLI:NL:RVS:2017:2586](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 834

MK ABRS, 27-09-2017, 201604913/1/A3

staatssecretaris van Financiën.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder g

WOB. Toepassing artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g Wob. Verwijzing naar ABRS 20-04-2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ1879](#). Het enkele feit dat een bestuursorgaan van de overheid een advocaat aan wie beroepsmatig een verschoningsrecht toekomt inschakelt, is onvoldoende om openbaarmaking van documenten van die advocaat op grond van de Wob te weigeren. In dit geval heeft de staatssecretaris niet duidelijk kunnen maken waarom de vertrouwelijkheid van inhoudelijk overleg tussen de FIOD en de juridische dienstverleners zich tegen openbaarmaking van de declaraties verzet. Op zichzelf heeft de Afdeling eerder overwogen (onder meer in de uitspraak van 16 december 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BK6716](#)), dat artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob tevens het belang beschermt bij het voorkómen van onevenredige benadeling van een bestuursorgaan met het oog op zijn procespositie, maar daarvoor ziet de Afdeling in dit geval geen grond. Niet uitgesloten is dat onder bijzondere omstandigheden het feit dát de overheid een advocaat heeft ingeschakeld de proces- of onderhandelingspositie van een orgaan van de overheid zodanig kan aantasten dat sprake is van onevenredig nadeel.

[ECLI:NL:RVS:2017:2605](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 835

Tussenuitspraak Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 26-09-2017, AWB 16/25243 en 16/25248

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2003/86/EG 9 lid 2

Vw 2000 29 lid 2

Awb 4:84

ASIEL. Nareis. De Gezinsherenigingsrichtlijn verzet zich niet tegen het toetsen aan de situatie op het moment van binnenkomst van de referent in Nederland. Het standpunt van verweerder over het beroep op artikel 4:84 van de Awb is onvoldoende gemotiveerd.

De Afdeling heeft in haar uitspraak van 20 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:455](#), rechtsoverweging 5.8, geoordeeld dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de Gezinsherenigingsrichtlijn voor wat betreft het vereiste dat voor toepassing van Hoofdstuk V de gezinsband vóór binnenkomst moet hebben bestaan, onjuist is geïmplementeerd in het nationale recht. In dezelfde uitspraak heeft de Afdeling weliswaar geoordeeld dat het beleid zoals vermeld in paragraaf C2/4.1 van de Vc 2000 het vereiste dat de gezinsband al vóór binnenkomst moet hebben bestaan, ruimer interpreteert dan blijkt uit de bewoordingen van artikel 9, tweede lid, de context ervan en de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn is bedoeld, maar dit oordeel ziet specifiek op het op dat moment door verweerder gehanteerde samenwoningsvereiste voor gehuwde partners. Eiser 1 heeft echter niet gesteld, dan wel onderbouwd, dat de wijze waarop verweerder de voorwaarde dat de gezinsband al vóór binnenkomst moet hebben bestaan interpreteert ten aanzien van minderjarige kinderen in strijd zou zijn met de Gezinsherenigingsrichtlijn. Gelet hierop kan de beroepsgrond niet slagen. Verweerder heeft zich dan ook niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat eiser 1 geen rechten kan ontlenen aan hoofdstuk V van de Gezinsherenigingsrichtlijn, omdat ten tijde van binnenkomst van referent in Nederland geen sprake was van een feitelijke gezinsband. [...]

Eisers hebben tot slot betoogd dat sprake is van zodanig bijzondere omstandigheden dat verweerder op grond van artikel 4:84 van de Awb was gehouden van het beleid af te wijken. Eisers beroepen zich op artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK). Omdat de moeder van eiser 1 niet meer voor hem wil zorgen, is het voor hem van belang dat hij zich bij zijn vader kan voegen. Tevens is het voor eiser 1 van belang dat het eiser 2 ook wordt toegestaan naar Nederland te komen, omdat eiser 2 inmiddels al geruime tijd zorg draagt voor eiser 1. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 26 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2840](#), betogen eisers dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de in bezwaar aangevoerde omstandigheden al in de beleidsregels zouden zijn verwerkt. [...] Nog daargelaten of het beleid inderdaad voorziet in de door eisers aangedragen bijzondere omstandigheden, heeft verweerder met de enkele stelling dat de in bezwaar aangevoerde omstandigheden al in de beleidsregels zijn verwerkt er geen blijk van gegeven dat een belangenafweging is gemaakt die in overeenstemming is met de uitspraak van de Afdeling van 26 oktober 2016. Eisers hebben dan ook met juistheid betoogd dat het bestreden besluit 1 in strijd met artikel 7:12 van de Awb tot stand is gekomen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11018](#)

JnB2017, 836

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 31-08-2017 (publ. 28-09-2017), AWB 17/11415

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Toetsmoment beoordeling minderjarigheid. Verweerder heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom referent ten tijde van de nareisaanvraag niet was aan te merken als alleenstaande minderjarige, in de zin van artikel 2, aanhef en onder f, van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

In geschil is het toetsmoment voor de beoordeling van de vraag of referent als 'alleenstaande minderjarige' moet worden aangemerkt.

Hoewel de beantwoording van de prejudiciële vraag [van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, [ECLI:NL:RBDHA:2016:12824](#)] naar verwachting meer duidelijkheid zal geven over het toetsmoment (peildatum) voor de beoordeling van de minderjarigheid van referent in deze procedure, ziet de rechtbank geen aanleiding om deze beantwoording af te wachten.

Anders dan in die zaak, geldt in de zaak van eisers namelijk dat referent de aanvraag om een mvv voor nareis van zijn ouders heeft ingediend voordat hij meerderjarig werd. Verweerders standpunt in een aantal zaken, onder meer de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 23 november 2015 die hiervoor is vermeld, is steeds geweest dat de datum van de mvv-aanvraag bepalend was voor de beoordeling van de leeftijd van de referent. Verweerder heeft in dit geval echter, nu referent nog geen 18 jaar oud was ten tijde van de mvv-aanvraag, het standpunt ingenomen dat de datum van bekendmaking van de asielvergunning als peildatum moest worden genomen. De rechtbank volgt niet het standpunt dat uit artikel 29, tweede lid, van de Vw moet worden afgeleid dat alleen de vreemdeling die in het bezit is van een asielvergunning, een mvv-aanvraag voor nareis kan doen. Gelet op de terugwerkende kracht van de verleende asielvergunning tot 24 september 2015 moet eiser immers worden geacht op de datum van zijn nareisaanvraag – 16 maart 2016 – in het bezit te zijn geweest van een asielvergunning. Om dezelfde reden kan niet worden gezegd dat referent niet onder het bereik van de Gezinsherenigingsrichtlijn valt omdat op zijn asielaanvraag nog geen beslissing is genomen (artikel 3, tweede lid). Verweerder heeft dan ook niet deugdelijk gemotiveerd waarom referent ten tijde van de nareisaanvraag niet was aan te merken als alleenstaande minderjarige, in de zin van artikel 2, aanhef en onder f, van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

De rechtbank verwijst voorts met instemming naar de door deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, op 24 mei 2017 [[ECLI:NL:RBDHA:2017:6066](#)] en 14 juli 2017 [[ECLI:NL:RBDHA:2017:9140](#)] gedane uitspraken waarop eisers een beroep hebben gedaan en de daarin beschreven 'Catch-22'-situatie waarin verweerder de referent heeft gebracht [...].

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11041](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Prejudiciële verwijzing

JnB2017, 837

MK ABRS, 27-09-2017, 201604333/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013

PREJUDICIËLE VERWIJZING. Dublinverordening. De Afdeling wil weten of uit de Dublinverordening volgt dat slechts één lidstaat kan vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en of de vreemdeling dan alleen in die lidstaat een beroep kan doen op de verantwoordelijkheidscriteria van de Dublinverordening.

Uit de Dublinverordening leidt de Afdeling af dat slechts één lidstaat is belast met het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit de lidstaat is waar het eerste verzoek is ingediend, zodat de verzoeker slechts in die lidstaat een beroep kan doen op de toepasselijkheid van de verantwoordelijkheidscriteria van hoofdstuk III van de Dublinverordening. In de jurisprudentie van het Hof is dit echter niet expliciet overwogen. Daarom legt de Afdeling het Hof de volgende vraag voor:

Moet Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2013, L 180) aldus worden uitgelegd dat slechts de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming voor het eerst is ingediend, is belast met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, met als gevolg dat een vreemdeling alleen in die lidstaat krachtens artikel 27 van de Dublinverordening in rechte kan opkomen tegen een onjuiste toepassing van een in hoofdstuk III van die Verordening genoemd verantwoordelijkheids criterium, waaronder artikel 9?

[ECLI:NL:RVS:2017:2571](#)

Zie ook de uitspraak van 27 september 2017 in zaak nr. 201606275/1/V3, [ECLI:NL:RVS:2017:2572](#) en het bij deze uitspraken uitgebrachte [persbericht](#) ("Raad van State stelt vragen aan Europees Hof over verzoek om internationale bescherming").

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 838

MK ABRS, 27-09-2017, 201706566/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 8 f, 59b, 66a lid 6

Vb 2000 3.1

VREEMDELINGENBEWARING. Asielzoeker in bewaring. Vreemdeling met geschorst inreisverbod heeft rechtmatig verblijf hangende opvolgende aanvraag.

Uit het vorenstaande volgt dat het bij besluit van 14 november 2016 jegens de vreemdeling uitgevaardigde inreisverbod door de op 21 juli 2017 ingediende opvolgende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is geschorst. Omdat aldus niet aan het vereiste voor toepassing van artikel 66a, zesde lid, van de Vw 2000 is voldaan – het schorsen van het inreisverbod heeft tot gevolg dat dit verbod niet geldt – is deze bepaling niet op de vreemdeling van toepassing. [...] Dat betekent dat de vreemdeling rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 en aldus op de juiste wettelijk grondslag [artikel 59b Vw 2000] in bewaring is gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2017:2620](https://ecli.nl/RVS:2017:2620)

JnB2017, 839

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 18-08-2017 (publ. 27-09-2017), NL17.6259

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Vervolgberoep. Marokko. In dit geval is voldoende voortvarend gehandeld. Afspraak tussen beide autoriteiten is dat uitsluitend in specifieke omstandigheden op dossierniveau navraag wordt gedaan.

Ter zitting heeft verweerder gesteld dat wel voldoende voortvarend is gehandeld nu op 19 juli 2017 nog een vertrekgesprek heeft plaatsgevonden en op 26 juli 2017 voor het laatst is gerappelleerd. Daarnaast heeft verweerder toegelicht waarom er in deze zaak niet specifiek naar de voortgang is geïnformeerd bij de Marokkaanse autoriteiten. Verweerder heeft in dat verband uiteengezet hoe de samenwerking tussen de Nederlandse en Marokkaanse autoriteiten is geregeld. De afspraak tussen beide autoriteiten is dat uitsluitend in specifieke omstandigheden op dossierniveau navraag wordt gedaan. Van specifieke omstandigheden kan bijvoorbeeld worden gesproken als er een paspoort opduikt. Nu eiser onvoldoende meewerkt en daarnaast ook geen bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd, is in deze zaak niet op dossierniveau geïnformeerd. Gezien de precaire verhouding tussen Marokko en Nederland acht verweerder het extra belangrijk zich aan de gemaakte afspraken te houden. Daarnaast is verweerder van mening dat specifieke navraag in dit dossier deze zaak geen goed zal doen. Verweerder merkt verder op dat het aan hem is te beoordelen wat in procedures het meest verstandig is. [...]

De rechtbank overweegt het volgende. Uit de voortgangsrapportage blijkt dat verweerder maandelijks vertrekgesprekken voert en daarnaast drie -tot vierwekelijks rappelleert. Verweerder voert derhalve voldoende uitzettingshandelingen uit. De rechtbank neemt verder in aanmerking dat eiser tot op heden onvoldoende meewerkt. Daarnaast heeft verweerder ter zitting voldoende en aannemelijk toegelicht welke afspraken er zijn gemaakt met de Marokkaanse autoriteiten, dat hij handelt overeenkomstig die afspraken en waarom hij daar in dit geval niet van wil afwijken. Gelet op de toelichting van verweerder, is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet specifiek naar de stand van zaken in dit dossier behoefde te informeren bij de Marokkaanse autoriteiten, nu eiser geen bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd. Ten aanzien van het (ontbreken

van) redelijk vooruitzicht op verwijdering blijkt uit de voortgangsrapportage dat het onderzoek bij de Marokkaanse autoriteiten loopt. Nu de Marokkaanse autoriteiten niet te kennen hebben gegeven dat zij geen Ip zullen verstrekken, is er geen reden aan te nemen dat geen Ip zal worden verstrekt. Gelet op het voorgaande ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat er geen redelijk vooruitzicht op verwijdering is of dat verweerder onvoldoende voortvarend werkt aan de verwijdering uit Nederland. De beroepsgronden slagen daarom niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11006](https://ecli.nl/RBDHA:2017:11006)

[Naar inhoudsopgave](#)